

МАНИФЕСТ

На Общобългарската световна общност за развитие на човечеството през XXI век

Не“призрак”броди из Европа, а в света реално витае обективната историческа необходимост (плод на високите достижения на човешката мисъл и дух и на единното желание на човечеството) за коренна промяна на битието и светогледа, за „очовечено” отношение към Вселената, към природата и майката Земя.

Световната история вече регистрира съществуването на нова форма на развитие на човешкото общество – социализъм - и днес той шества със свой специфичен, модернизирани модел в Азия и Америка.

Моделът на социализма в Източна Европа претърпя крах. САЩ и другите западни страни, заедно с кохортата, заграбила “демократично” властта в бившите страни - членки на Източния блок, обявиха края на студената война и на комунизма. На комунизма, който така и не се състоя, набързо беше лепнат етикета “тоталитаризъм” и му бяха приписани черти на геноцид и античовечност, а комунистите от целия свят бяха обявени за терористи, нарушители на човешките права и свободи, ограничаващи общочовешкото развитие, „виновници”, които са „отговорни за цялостната си дейност пред съда на историята”.

Западните идеолози обявиха капитализма за безвъзвратно и “завинаги” победил. Близко четвърт век от тогава сме свидетели на навлизането на „победилния капитализъм” в неговата висша фаза – капиталитаризма или фазата на диктатурата на капитала над труда и интелекта.

В Източна Европа победи „нежната демократична революция”, която без преки военни действия взе много по-голям брой човешки жертви и допринесе неимоверно по-страшни страдания за народите в сравнение с времето на световните войни. Рязко се промени начина на живот: липсва защита на правото на живот и съществуване, отнемат се реални завоевания на обикновените граждани в социалната област, в т.ч. правото на труд, нормален работен ден, безплатно здравеопазване и образование. Малцинство от населението установи над мнозинството цялостен геноцид - икономически, политически и духовен.

Построеното с труда на народите в Източна Европа, в името на прехвалената западна демокрация и пазарна икономика, беше тотално разрушено, разграбено или присвоено с т.н. “демократична приватизация”, като основната част беше предадена в собственост на чужди, главно западни, монополи и държави. С мощна пропагандна кампания в полза на “благоденстващия и процъфтяващ” капитализъм, малцинството, определило се като „елит” заграби властта и превърна страните в придатък на Западния пазар.

Отхвърлянето на несъстоялия се комунизъм и дамгосването на преобладаващата част от комунистите в Източна Европа с етикета “предатели”, “убийци” и “боклуци” (често подлагани и на физическо насилие), се отбелязваше като ярка проява на демокрацията от края на ХХ век, т.е. утвърждаваше се, че в човешката история е достигнат „върхът на демократичния хуманизъм на обновения капиталистически строй”.

В същото време преобладаващата част от младото поколение в страните от Източна Европа е без собственост, напуска своята родина и народ, обречено е на неспокойно, несигурно, изпълнено с унижение, експлоатация, нищета и мизерия, безправно бъдеще. “Западната свобода” се превърна в икономическа, политическа и социална депресия и спирачка пред техния личностен просперитет, а в национален план в разединение на обществото, междуособици, етническа вражда, национална несигурност, безпътница в живота, отчаяние, страх и несигурност, в заблуда за спасение единствено по пътя на религията и вярата в Бога. Проявиха са всички недъзи на модела на „свободното” консуматорско общество - убийства, грабежи, алчност, стремеж към печалба и богатство на всяка цена.

Ускорено рухва гигантската заблуда за правата на човека и за свободното

движение на хора, капитали и стоки (предимно само на Изток), тъй като под диктовката на едноличния световен лидер и на самоопределилите се за “демократични” страни е налице пълно блокиране в развитието на цели страни и народи, брутална е военно-икономическата и политическата намеса във вътрешния живот на много страни и народи по цялото земно кълбо.

Взорът вече не вижда изход от тоталната икономическа, политическа и социална криза, обхванала цялото човечество. След рухването на комунизма на Изток, след неуспеха на социалдемократическия модел на общественото развитие и неминуемия крах на западния демократичен либерален модел на капитализма, човечеството е изправено пред дилемата: “Сега накъде?”

Утопията свърши, настъпи време за „неподправена” оценка на обективната реалност. Гласът на антикомунизма вече е неплоден. Нужна е нова алтернатива на развитие през XXI век и III^{-то} хилядолетие. Налага се отново (без забрана на политическите свободи на отделния гражданин и на слоеве от населението, без преследване и дискриминация за политически идеи и убеждения) свободно и демократично да се чуе мнението и гласът на интелектуалния и научен авангард на човечеството - да се чуе гласът за бъдещото развитие на света.

Днес повече от всякога е нужно духовно единение на народите, общностите и поколенията под девиз и идеал общочовешки, с общопризнат модел за бъдещото развитие на целия свят.

I. Отличителните черти на съвременността - хипериндустриализация, консумативизъм на капитализма и пълна глобализация на света.

Историческа необходимост на XXI век е да се спре противопоставянето във всички области на човешкото общество, включително и преди всичко с военно вмешателство и прилагане на сила и да се възприеме мирното съвместно съществуване на всички страни и народи, на всички жители на планетата Земя, като единствен изход за запазване на човешкия род.

В отговор на историческата необходимост, оценена и осъзната от широките слоеве от населението на планетата, ние, народът български - директен потомък на предците ни с най-дългия исторически родов корен в света - в този съдбовен и решителен за човечество момент, чрез всеобщата ни организация на обединените нации, отправяме настоящия Манифест към всички жители на Планетата да следваме и осъществяваме единствения животоспасителен подход за нашето оцеляване и по нататъшно развитие. Безвъзвратно си отива доминиращия досега начин на мислене: капитализъм или социализъм. Опитът да се реализира в „чист” вид държавна, централизирана планирана икономика и „напълно неограничавана” и контролирана от свободния пазар капиталистическа икономика, се оказа неуспешен. Първият опит се провали през 80^{-те} години на миналия век, заедно с краха на европейската „комунистическа система”. Опитът да се продължи развитието на глобалната икономика като „неограничавана” и контролирана от свободния пазар доведе до мащабна световна криза, до всеобща криза на капиталистическата система. „Идеолозите” на системата се опитват да представят нейния край с „предстоящ” край на света. Всички обективни анализи разкриват, че капацитета на системния модел на капитализма, започнал да намалява с кризата от края на 30^{-те} години на XX век, вече е изчерпан.

Днес, 165 години след Комунистическия манифест на Карл Маркс, следва от позицията на историческия опит да направим неговия нов прочит.

Съвременната епоха - епохата на висшия и последен стадий на капитализма, навлезе в последната си фаза, апогея на неговото развитие капитализма. Хората по света глобално са разделени: мнозинството са бедни и безправни, без имуществена собственост, без паричен капитал и с недостатъчни социални права, с привидна политическа свобода, с привидна свобода на словото; малцинството са ултрабогати милиардери и милионери, с цялостна политическа, икономическа и социална свобода

на действие, съответстваща и на тяхната реална власт.

С разрастването на Западните пазари бяха създадени предпоставките за формирането на консуматорско общество, което трябваше да демонстрира „благоденствието” и „високия жизнен стандарт” на „победилния за винаги капитализъм”. Основно правило за прогресирането на това общество (преди всичко в САЩ) е „консумирай днес, плащай утре”, т.е. живей на кредит срещу утрешните достижения на хипертехнологизацията и хипериндустриализацията. Съвременната, постиндустриална свръхиндустриализация на базата на най-висши технологии и глобално въздействие на паричния капитал, обаче, поведе човечеството към автоматизирано, напълно програмирано и глобализирано информационно общество, общество на културата на контролирания избор.

Демокрацията, като политическа проява на културата на избора, с прокламираните права и свободи е напълно реализирана за висшия „елит на обществото” и абсолютно недостъпна за бедните по „наследство” народни маси. Подчиняването на цялостното развитие на обществото на закона на парите и правото на притежателите им¹ породи глобално преразпределение на собствеността чрез модерните акционерни и други форми в полза на свръх богатите. Възпитаването на обществото в дух на консумативизъм разшири поддръжниците на капитала, независимо от величината на неговото притежание от отделния индивид.

„Еуфорията от благоденствието” през новия технологичен XXI век и привидната собственост на работещите чрез акционерно участие и принципи, все повече засилва антагонизмът между двете основни сили - трудещи се и капиталисти. Влиянието на синдикатите все повече се ограничава. Непрекъснато се увеличава армията на безработните, която остава без възможност за участие в реалните процеси на развитие на обществото. Въведените осигуровки и придобивки за работещите, макар и минимални, даде нов облик на социалната сфера в капиталистическата държава за част от нейните граждани. Тоталната политическа централизация и парламентарния деструктивизъм, от една страна и “свободата” на избора в условията на пазарна икономика, от друга, предизвика развитие на производителните сили и по-успешното развитие на производствените отношения в капиталистическото производство за определен етап от неговото развитие.

Огромни и нечувани са печалбите за страните от Запада и главно за САЩ след Втората световна война и края на колониалното господство и особено в периода след „края на студената война”, т.е. по времето на новото глобално икономическо и преди всичко финансово господство над света. В “законови” норми на поведение е облечено натрупването на свръх печалби, в резултат на което капитализмът беше изведен на магистралата на свръх индустриализацията и на прага на глобализирания свят. Разширяването на пазарите и превръщането им в един световен пазар, въпреки „силовите действия”, обаче, не успя да предотврати световната икономическа криза на капитализма.

Новият етап на капиталистическа конкуренция и противопоставяне в обществото се характеризира с:

- Безпрецедентно по размах изкупуване на интелект, идеи, иновации и капитали;
- Източното общество все повече се „отваря” в сравнение с по-затварящото се в себе си западно общество;
- Извършва се глобално преразпределение на световния „трудов и интелектуален капитал” в полза на притежателите на паричния капитал и имуществената собственост;
- Увеличава се армията на безработните и се засилва тяхното обедняване;
- Лишените от труд загубват напълно своите социални придобивки и натрупват задължения;
- Прекомерна е задлъжнялостта на цели страни и народи, граничеща до

¹ Девиза на притежателите на паричния капитал повече от 300г. е „Контролирам ли парите не ме интересува кой управлява”

равнището на пълен фалит.

Цялостното капитализиране на обществото, пораждайки непрекъснато разоряване и изпадане в крайна мизерия и нищета на милиони хора по света, формира своето отрицание - армията на пролетариата². Моделът на ускорено глобализиране на икономическото и социалното развитие на човешкото общество, на установяване на глобалния пазар, води човечеството към глобална бедност и безработица.

Пауперизмът днес обхваща все по-широки слоеве от народните маси. Съвременните пролетарии днес не са сами, към тях се присъединяват все по-широки слоеве от населението - и безработните, и безимотни по наследство граждани и особено огромната част от младото поколение.

Безпрецедентни за съвременната епоха са алчността и стремежа за печалба и консумативизъм на капиталистическия елит за сметка и в ущърб на бедните и гладуващи. Лишените от елементарни права избират пътя на единна, организирана, глобална, икономическа и социалнополитическа борба. Предстои установяване на нов модел на развитие на човечеството, осигуряващ общество на глобално равноправие, демокрация и свободи, общество на равни права и отговорности за всички жители на Планетата.

Победата на собствениците на „интелектуален и трудов капитал” над притежателите на крупен паричен капитал, е неизбежна, исторически предопределена. Оказаха се обречени вярващите в чистия (недържавен) пазарен капитализъм, както и в плановия социализъм, ограничаващ индивидуалния стремеж към печалба.

Бъдещето е на икономика позволяваща комбиниране на обществено и частно производство, на потребление и на собственост, на „очовечено” отношение на човека към заобикалящата ни среда, към природата, отношение хармонизирано със законите на нейното функциониране.

II. Съвременни модели за развитие на Човечество на прага на тоталния срив и глобалната катастрофа.

Човекът и човечеството са неотменна, неделима част от Вселената, от космическото пространство, от първоначално възникналата материя. Ако първата секунда на изначалието е принадлежала на големия взрив, около 3,75 млрд. години по-късно на Земята възникват първите форми на живот, образували екосистема – различни видове растения, микроорганизми и природна среда. Елементите на екосистемата са във взаимодействие един с друг, по начин съхраняващ съвкупното им съществуване за исторически продължително време. Популациите на отделните видове са се изменяли, в резултат на което са настъпвали и нарушавания в равновесието на природната среда. С развитието на екосистемата се роят и видовете. Продукт на тези изменения е появата и развитието на човешкия род в периода от преди 1,5 млн. години, достигнал по пътя на еволюционното си развитие определена физиономия. Човечеството се диференцира от природната система в момента, когато за разлика от растителните и животински видове, започнало да програмира собственото си бъдеще. То постепенно и целесъобразно започнало да организира все повече елементи на екосистемата, геосферата и даже на космическата система създавайки мощна система - икономиката.

Икономическата система, развивайки се по коренно различни закони от тези на човечеството и природата, задоволява основната част от потребностите, нуждите и желанията на демографската система. С развитието на човечеството и на икономиката се обособява нова надграждаща произведените от човека материални и нематериални блага и ценности система - културата.

Системите на културата, икономиката, екосистемата и геосферата и Космоса образуват възпроизводствената система на човечеството. Във възпроизводствената

²Идеолозите на капитализма не осъзнават, че „арията на пролетта” (пролет арията), пък изпълнявана тя и на арабски (арабска пролет) е погребалният марш на капиталитаризма!

система културата и икономиката като цяло са резултат от човешката дейност и постепенно се превръщат в причина за развитие на самото човечество. От своя страна еко- и демографската системи образуват биосферата, нарушенията в развитието на елементите на която води до стресово състояние и гибел на отделни елементи и на биосферата като цяло.

Нарушаването на равновесието и баланса в екосистемата в резултат на прекомерната човешка намеса в съвременността е реален исторически факт. Намалява популацията на видовете (в определени случаи до критичната им численост) или ликвидацията им в резултат, както на пряко въздействие върху видовете, така и косвено, чрез разрушаването на отделни елементи на околната среда.

Планетата Земя е обгърната от пласт, в който се извършват взаимодействия на въздуха (атмосферата), водата (хидросферата) и земната кора (литосфера) и този пласт е наречен биосфера. Биосферата е под непосредственото и перманентно въздействие на новата геологична сила - човека. Всички живи същества зависят от цялостността на биосферата и при нейното разрушаване (в процеса на небалансирано взаимодействието на въздуха, водата и земята) ще престане да съществува живота.

Световно известният учен Вернадски по безспорен начин определи преобразуващата роля на човешката дейност като определяща в развитието на биосферата. Ролята на човека като една от главните сили на глобално - геологическия ред води до основно състояние на биосферата - ноосферата. Геосферата, екосферата, човечеството, културата и икономиката образуват отличаващата се с уникална сложност и динамичност глобална система - общовселенската суперсистема. Отделните системи са в динамично равновесно състояние. Изменения в някои от техните елементи и/или във взаимовръзките между тях пораждаат неравновесно състояние и изменения на хомогенността на системите.

Съвременното човечество е изправено пред дилемата или ясно да се осъзнае ролята на човека при поддържане на динамичното равновесие на глобалната система (на цялото земно кълбо) и в резултат да се спре хищническата експлоатация на природните дадености и ресурси, или да продължи засиленото разрушително въздействие върху природата и околната среда, да се нарушава динамичното равновесие на глобалната система с катастрофални последици за биосферата, биоразнообразието и за човешкия род. Днес е крайно наложително Човекът, носител на висшия разум, осъзнал необходимостта за целесъобразна и планомерна човешка дейност в интерес на животосъществуването да пристъпи към действия и дейности, които да осигурят възстановителни процеси в природната среда и безвредно динамично развитие на системните елементи на глобалната система за сигурност на природата и обществото.

Съвременните модели на развитие на човека и човешкото общество поставиха биосферата, природата и човека пред тотален срив и глобална катастрофа. По време на колониалната експанзия от XV - XVI век, западните общества третираха природата като неизчерпаем източник на ресурси и контейнер за отпадъци на жизнената и производствена дейност на човека. В епохата на промишлената революция настъпи необуздана консумация, увеличаване на отпадъците и замърсяване на природната среда. **Настъпи епохата, в която понятието “природа” се схваща като “околна среда” на човека и човечеството, а човекът и човечеството противостоят и влизат в конфликт с околната среда. С осъществяването на научно - техническата революция през XIX - XX век рязко се увеличи асиметрията между човечеството и околна среда.** С развитието на медицината и с променения начин на живот рязко се увеличава населението, разширяват се производството и консумацията на суровини и енергия, увеличава се и количеството на странични вредни вещества.

Оригиналната природа е увредена най-напред в силно промишлено развития континент Европа. През XX век нарастват неразумни човешки действия с отрицателен ефект и заплаха за сигурността и живота на Планетата, както и със “замърсяване на около земното космическо пространство” със останки от космически апарати. От идиличната представа за “единство между човека и природата” в последните няколко века светът

достигна до усещане за надмощие на човека (на човешкия ум и сила) над природата и чувство, че е “господар на природата”, което предизвиква кризисни тенденции и процеси във взаимоотношенията “човек - природа”. **Расте силната икономическа диференциация на отделните райони на Земята и силно разслоение вътре в самото човешко общество.** Поляризирането на интересите поражда конфликти в различните групи и общества, всеобща криза в социално-политическите механизми за решаването на конфликтите чрез разумни решения на човешката цивилизация.

Надпреварата на страни и народи, на транснационални и международни компании за свръх печалба, неминуемо води към хищническа експлоатация на природни ресурси и прекомерно замърсяване на околната среда, въздуха и водите, към глобално затопляне и повишаване на рисковете за увреждане на живота на Земята. Още през 1820г. големият френски еволюционист Ж.Б.Ламарк отбелязва: *”Човекът, заслепен от своя егоизъм става недостатъчно предвидлив даже и за това, което се отнася до неговите собствени интереси. Вследствие на безгрижното си отношение към бъдещото и на равнодушието си към себеподобните, той сам като че ли способства за унищожаване на средствата за самосъхранение и с това за изтреблението на своя вид.... Като че ли предназначението на човека се състои в това да унищожи своя род като предварително направи земното кълбо непригодно за обитаване”*.

Част от днешните и утрешните заплахи за световната сигурност са.

На първо място, пълзящата екокатастрофа на планетата.

След аварията в Мексиканския залив на платформата за добив на петрол на ВР (20април 2010г.) нефтеният разлив оформи петна, някои от тях с дължина 16км., дебелина 90м. на дълбочина 1300м. под повърхността на водата. Тази авария през м.май 2010г беше определена от президента на САЩ Барак Обама като „потенциално безпрецедентна екологична катастрофа”. Специалистите на ВР в стремежа си да скрият (да замаскират) размерите на аварията използваха над 9млн. литри Corexit 9500 и Corexit 9527, които заедно с около 10млн.л. други диспергенти се смесиха с над 1млд.литра суров петрол, които изтекоха от сондажа за около 2месеца. В резултат, според д-р Zangari, физик-теоретик от Института във Фраскате, те убиха „Голфстрим” - „кардиостимулатора на световния климат”. Топящите се полярни ледове също допринасят за унищожаването на „Голфстрим”

„Голфстрим” с мощност 50млн. м³/сек. топла вода (еквивалент на мощността на милион атомни централи) осигуряваше комфортен климат на прилежащите към Атлантическия океан райони на Европа, САЩ и Канада и тази „топлинна добавка” повишаваше температурата в Европа и САЩ с 8-10⁰С, а дори и в Москва с около 2⁰С, което позволяваше да бъдат икономисвани трилиони долара за изграждане и поддържане на инфраструктурата в тези части на света. „Голфстрим” или „европейската печка” за икономиката и населението на Европа и САЩ беше „дар от Бога”.

По спътникови данни от 22.08.2010г. (след „осмъртяването” на „Голфстрим”) средната температура на водата на север от „Голфстрим” е спаднала с 10⁰С в сравнение с до катастрофалната 2009г. Учените отдавна предвиждаха, че след изчезването на „Голфстрим” температурата в Европа ще падане средно с 9⁰С и Европа ще се превърне в Сибир. Ние вече сме свидетели на настъпването на Сибир в Европа. Температурите в **София** и Пловдив през последните 450 дни в повечето случаи са по-ниски от температурите в **Стокхолм и Москва** . В Москва през лятото на 2011г. температурите достигнаха +40⁰С, а в Сибир около +30⁰С.

На второ място, климатичните промени, които са резултат и на „глобалното затопляне”, на „Парниковия ефект”, на увеличаване на метана и СО₂ в атмосферата , отделяни от огромните количества „складирани” битови отпадъци, от размръзващите се бластисти райони в Сибир.

Днес климатичните промени се ускоряват и тези промени са резултат на:

- „Умъртвяването” на „Голфстрим”;
- Изсичането, унищожаването и опожаряването на горите с по-бързи темпове от тези за тяхното възпроизводство;
- Увеличаване на количеството вредни емисии в т.ч. и СО₂, изхвърляни в атмосферата;

- Рязко увеличаване на битовите отпадъци в резултат на ориентацията към „потребителско общество”, с което се увеличава и натрупването на „метан”, който в сравнение с CO₂ 60 пъти в повече допринася за затоплянето на атмосферата;
- Увеличаване на промишлените отпадъци и преди всичко на строителни отпадъци в резултат на „бума” в строителството;
- Замърсяването на океаните, на затоплянето и покачването на температурата на водата, на намаляване на поглъщателната способност на подводната флора да адсорбира CO₂;

Прогресивната световна научна общност отбелязва следните тревожни последици от климатичните промени:

- До 2015г. в резултат на „умъртвения” „Голфстрим” рязко ще се увеличи потребността от енергия за отопление в Европа, САЩ и Част от Канада – само за Европа, според экс-канцлера на Германия г-н Шрьодер потребността на природен газ от нивото на сега потребяваните 500млн.м³/годишно ще достигне през 2015г. 700млн.м³/годишно;
- Поради липсата на „топлинната добавка” на „Голфстрим” добивът на хлебно зърно в САЩ и Европа ще падне двойно и ако днес те заедно с Канада изнасяха около 150млн.т. през 2013г ще се наложи да внасят около 140млн.т.;
- Очакванията на специалистите е, че в непосредствено бъдеще най благоприятен за отглеждане на хлебно зърно ще бъде климата в Северна Африка, Близкия изток и Земята около Персийския залив;
- Земята в Северна Африка, Близкия изток и тези около Персийския залив са и богати на енергийни ресурси;
- Очаква се и по нататъшното „повишаване на вниманието” на политическия елит на Европа и САЩ към Земята в Северна Африка, Близкия изток и тези около Персийския залив;
- Бързото покачване на температурата ще предизвика стопяване на полярните ледове и според прогнозите на учени нивото на световния океан ще се повиши с около 64м., а под водата ще останат над 150 млн.км² плодородни земи;
- Без хляб ще останат около 5млрд.души, подхранването на реките след стопяването на ледниците в планините ще „секне”и питейната вода ще бъде „кът”;
- Рязко ще нараснат миграционните процеси;
- Процесът на затопляне, ако продължим да го наблюдаваме пасивно, както и след срещата в Рио 1992г., ще се ускорява, ще се ускори отделянето на метан и CO₂ и температурата на планетата ще се повиши до 120 пъти;
- И 70⁰С са достатъчни за да започне масовото аварирание на атомните централи, а като се има предвид, че техния брой е голям и бързо ще нарасне, тъй като вече се проектират и започва строителството на плаващи АЕЦ-ове, то „държавните глави” и народите по света следва да се запитат „накъде отиваме”?!;
- В резултат от до сегашната ни целенасочена (но може би неосъзната докрай) дейност температурата на планетата ще достигне до 5000⁰С, т.е планетата може да се превърне в огнена полутечна маса, подобно на лавата от вулканите (а дали пък в светото писание не се посочва че това е пламъка (огъня), през който ще стане пречистването?!);

Големите природни бедствия на планетата в последно време са увеличени над 5пъти, както по брой, така и „по мощ”. **Природата ни предупреждава, че ни готви страшна вендата. Това налага нов подход и промяна в мисленето и действията спрямо природата и биосферата на Планетата Земя.** В търсене на този именно подход и начин за разработването и прилагането му в практическата дейност на човечеството от особено важно значение е ролята на изначалните народи, държави и човешки общества, между които особено уникално място заема общността и народа на българите и България.

III. Мястото и ролята на българите и България, на Общобългарската общност по света в развитието на световната културна съкровищница и в общочовешкото развитие.

Родът и народът български, държавата България и Общобългарската общност по света са с централна, средишна, ключова роля в цялостния процес на

общочовешкото развитие, в духовното и културно-историческото възраждане и обогатяване на световната културна съкровищница. От особена важност е местоположението на прародината (люлката) на световната култура и човешка история - големият Кхански (Балкански) полуостров на свещената Планета Земя. Ролята на българина е мисионерска и с появата му в райската градина на Балканите, заедно със славяни и други европейски народи, допринася за историческото развитие на човечеството.

В настоящия, критичен за света момент, без претенции за територии, етническа и народностна принадлежност и други подобни, от изключителна важност за света, за Европа, за България и Общобългарската общност е да се отбележи, че в центъра на цялостната историческа истина за древната предисторическа и историческа епоха, на Античността и Ранното средновековие стоят древнобългарските и българските родове, племена и народ.

Българите и България са с изначален родов корен на именците (мизи, фризи, бриги, арии и сапей); с родоначалник Зиези (Миези); с прародина Балканския полуостров (Агиля и главно земите на днешните България и Румъния). Те са първото древнобългарско племе пеони (бойнци, бояндури) и водят своето начало в далечните древни хилядолетия (още в XVIII хил. пр.н.е.), а носят своето име още в XVI хил. пр.н.е. в района на Волга и Урал. В началото на XII хил. пр.н.е. те основават първите държави в света (Идел карай Волга и Урал и Шам (Сирия) в Близкия Изток) и най-древните лемурийска, атлантска и дако-мизийска, трако-кимерийска, скито-хунорска, шумерска, синдийска и хайборейска, етиопо-кушитска, египетска и редица други култури и цивилизации. През 5600г. пр.н.е. древните българи в района на Кавказ и Предкавказието, с център днешният Ставропол (Руска федерация) създават собствена държава с името България, известна по-късно с името Велика България. По-късно, в 4953г. пр.н.е., в земите на днешна Украйна България и нейният древен народ дават началото на дузина държави в различни краища на света: Хунорска империя, Балхара (Бактрия), Кушания и Кимерия, Хунска държава и империя на динлини, усунни и кимерийци, Самар - Ирак, Мари, Митани, Вавилон, Асирия, Хетия, Итил (Атряч, Троя), Елам, Джунгария, Юе бан, Авитохолова, Ирникова и Кубратова България, Македония, Панония, Бавария, Византия, Дунавска България. От България е началото и на много други нови родове, племена, етноси и народи - хети (гети), славяни, готи, тюрки, асирийци, арамеи, пелазги и ахейци - елини, етруски, шумери, акадци, вавилонци, хазари, авари, маджари (унгарци), баварци, маи, ацтеки, траки, илири, булгари (Велика България) и редица други.

Днес в света, според данни на ЮНЕСКО, в духовно единение живеят над 50 милиона българи, обединени в своя уникална общност - Организация на обединените българи. В Организацията, 5 години след нейното основаване, реално участват български организации от 55 страни в света. Тя се развива като транснационална организация със собствен наднационален идеал "Устойчиво развита, духовно единна, чиста и свята общобългарска общност", с наднационална доктрина и уникална общобългарска конституция, с Общобългарски парламент и Правителство (Изпълнителен съвет), с оригинална система за устойчиво развитие и духовно единение.

Нейните членове и партньори са наследници на велики предци, на уникални и древни култури и цивилизации, на светогледна система, на божествен пантеон, на космологичен, астрологичен, астрономичен, религиозен, научен и на други специфични модели за развитие и прогрес, на обичаи, традиции, вяра, мечти и идеали. Като потомък на този древен народ, съвременният български народ е наследник на богатата древна история, култура и цивилизация, културна идентичност и културно-историческо достойнство, дълбока историческа памет, мъдрост и прагматично, широкообхватно човешко мислене, изключващо войната и робството като методи за постигане на прагматични цели и амбиции.

Базиран на цялостния исторически, хилядолетен, вековечен, човешки опит и на безбройните уникални приноси на предците и дедите ни в световната съкровищница, ние, народът български, в хода на процеса на духовното си единение по целия свят, с

чувство на дълг и преклонение към предците и на отговорност пред сегашните и бъдни човешки поколения, приемаме нашето време за период на преход към общопланетарно, общочовешко духовно единение със цел устойчив растеж и развитие и устойчиво равновесие на уникалната общовселенска био-геологична и космична глобална система.

Днес, представителите на българския народ и родина, се гордеем с **проекта на изтъкнатия българин Никола Димков - “Звезда на разбирателството”**- който внесе съществен принос за решаването на общочовешките дела в съвременността с **прокламирането на идеите за равнопоставеност на всички страни и народи по света в рамките на общочовешката общност.** Заложените в проекта принципи на разбирателство между народите на базата на всеобщо съгласие са в основите на Устава на учредената няколко години по-късно Организация на обединените нации (ООН) - централната общочовешка организация на съвременния свят.

ООН в последните 40 години стои в центъра на всички идеи и действия за развитието на човечеството на Планетата Земя. В резултат на активното отношение на българите към дейността на ООН в нашата столица София беше организирано и се проведе първото събитие от международен мащаб, оповестяващо пред всички земни жители необходимостта от нов модел на човешкото развитие и на взаимоотношението “природа - човек - общество”. Крупното събитие, с огромна роля за настоящето и бъдещето на човечеството, беше Международната конференция на Организацията на обединените градове, проведена през м. април 1972г. На световния форум България беше представлявана от кмета на София, дълбоко уважаваният по света и у нас настоящ Председател на Международната академия по архитектура акад. арх. Георги Стоилов. Представителят на Генералния секретар на ООН Морис Стронг - Генерален секретар на конференциите на ООН по околната среда на човека, на конференцията, проведена 2 месеца по-късно (през юни 1972г.) в Стокхолм заяви: “Едва ли има по-добър форум от този, организиран от Световната организация на обединените градове, организация, която е направила толкова много за световното развитие и световния мир и едва ли би имало по-подходящ град за тази цел от София, град както древен, така и модерен, град , който е направил толкова много за мира. А символът на този град са отговорните хора, които на тази конференция обсъдиха бъдещето на човечеството”. Два месеца преди срещата в Стокхолм, се поставя въпросът за нов път и модел на човешко развитие с приемането на Софийската харта на конференцията за урбанизацията и околната среда. Конференцията е определена като кръстопът на който се срещат новите идеи на хората с различни езици, религии и политически позиции, а България - като “стимулиращ пример на ефикасна работа, насочена към бъдещето”. България получава признанието заради законодателните актове и работата за защита на въздуха, водата и почвата от замърсяване и за градоустройствено планиране.

Проблемите за засилването на човешката активност във всички сфери, демографския взрив, новите предизвикателства към основните природни ресурси - вода, почва, енергия и въздух - и промените в околната среда на човека бяха разгледани на конференцията в София в пряка зависимост от взаимовръзката на нашата с другите планети във Вселената. Глобалните измерения на околната среда изискват глобално разбиране, нови цели, мерки и нови средства за борба от страна на световната организация ООН.

Направените конкретни предложения са:

1. Одобряване на общ подход към проблемите на околната среда.
2. Подобряване на съществуващите и изграждане на нови институции, нова политика, законодателство и по-ефективен подход към проблема за развитие на населението, разработването на национална програма за водоснабдяването и оползотворяване на водата и твърдите отпадъци.

Фактор за реализация на предложенията на конференцията в София е осигуряване на физическата взаимозависимост на човечеството на основата на нови норми на международни взаимоотношения и нови отговорности.

Около два месеца след София, срещата на върха в Стокхолм напълно прие хартата и предложенията от конференцията в София и постави проблема за преминаване към нов модел на развитие на човека - устойчивото развитие за изграждане на първата в историята на човечеството технологична цивилизация. Поставено беше началото на общочовешкото движение към общо настояще и бъдеще на човека, на природата и на устойчиво развиващо се общество.

Сега, от висотата на изминалите 40 години, в навечерието на предстоящата Втора среща на върха в Бразилия “Рио + 20”, определено следва да се отбележи успешният старт на човечеството по пътя на устойчивото развитие, заложен в Хартата на хилядолетието и дневният ред за XXI век на човечеството в името на природата и всички земни жители. Темпът на преминаването към устойчиво развитие в Р. България, обаче, е бавен и Общобългарската общност чрез единната си организация ООБ разработи и заложи в Общобългарската доктрина и в Конститутивния регламент (Конституция) на общността уникален модел на едновременно зонално развитие и на ограничаване, от една страна, на ноксите върху човека и от друга, на вредното влияние на дейността на човека върху природата и природните явления. Моделът е в основата на настоящата и бъдеща дейност на поколения българи, както от държавата суверен, така и от държавите полусуверен. Моделът е основа за тактическата дейност в изпълнение на стратегическите цели и подходи на общността на българите по света за преминаване към нов модел на развитие на човека и човешкото общество, на планираната им целенасочена дейност във взаимоотношенията с природата и природната среда за балансирано равновесие в общовселенските гео- и биосферни екосистеми. Общобългарската общност все по-ясно изразява осъзната готовност за работа в интерес на всеобщото общочовешко, общопланетарно благосъстояние на равноправна основа при стриктно спазване на задължителния баланс “природа - човек - общество”.

IV. Нова светогледна система на човека - основополагащ фактор за преминаването на човешкото общество към модел на устойчиво развитие и равновесие.

Общобългарската общност е дълбоко убедена, че бъдещето е в ръцете на онези, които ще съумеят да оценят нематериалното и, че не всичко в света зависи от печалбата и лукса. В своите действия ООБ се ръководи от небезизвестната фраза на испанския поет Антонио Мачадо: “ Само глупаците бъркат стойността с цената”. Стойността на разума, а не цената на силата, ще позволи на общността на българите, а и на цялото човечество, да смени посоката и модела на развитие на своето бъдеще. И това бъдеще е не в глобалната унификация, а в единството на многообразието, в многообразието на култури и подходи, с напълно запазена културна идентичност и културно-историческо наследство на всички страни и народи по света. Във всички етапи на природно-историческия процес на човешкото и природно развитие човечеството и народите са се развивали по различни светогледни системи, довели до различен път на тяхната поява, развитие, заличаване или устойчиво внедряване в планетарната биосфера.

Хилядолетният опит на българите и българските държави и държавност, на българската общност в биологични и духовни взаимодействия с други племена, народи, общности и страни, ни разкрива жизнената необходимост от еднопосочност и единодействие на всички човешки същества за изучаване и прилагане на природните и общовселенски закони и закономерности. Живеем в епоха, когато следва да се откажем от човешкото желание за очовечаване на природата и да активизираме дейността си за изграждане и развитие на ноосфера, за разумно поддържане на равновесието на елементите и баланс във взаимоотношението “природа - човек - общество”. Този подход на разумната човешка логика и дейност е път към главното за човека в съвременната историческа епоха - “Да градим мостове, вместо да рушим”. По цялата верига на възпроизводството на елементи на общовселенската и общочовешката системи на живот е необходимо разумно поведение, базирано на нова, качествено различна светогледна система, отчитаща опита и поуците от грешните действия на човека в хода на историческото развитие. По своята дълбока същност светогледът е израз на стремежа на човека към

разкриване, разширяване, дообогатяване и преобразуване на отделни страни на митологията, религиозно-мирогледната и астрономичната система и на официалната държавно-строителна идеология на властта и управлението.

Хилядолетният път на българите, на българската общност и народ преминава изначално през космологията и митологията като схващане и светоглед. Още в дълбока древност човекът разбира необятността и широтата на Вселената, галактиките, космическото, земно биосферно и геосферно пространство и многообразие, усърдно изучава и се съобразява с тези дадености. Страхувайки се от необятността, за да съхрани своето знание и опит, той възприема митологичните представи за Вселената и света, и започва да ги въздига в култ и да ги обожествява. За космолого-митологичната представа на древните българи и други древни народи са характерни моделите на света, в които са отразени свойствените за тях разбирания за Космоса, Земята и мястото на човека в природата, за космическото пространство и социалното устройство на обществото. Не случайно в този период се появява засилен интерес към астрономически познания. Космическото пространство, небето, Слънцето, Луната, а по-късно и другите планети освен Земята, са обожествени. Дълго време в древнобългарската Велика България в Кавказ, а по-късно в земите на днешна Украйна и в земите на всички тюркоезични древнобългарски племена, на първо равнище в религиозно-митологичната система е бог Тангра. Същевременно в земите на говорещите старобългарски език древни българи - траки, главният бог, наследник на култа към бог Зиези, е Слънцедатния Иисус Дионис, който по-късно, през Новата ера, е заменен от Иисус Христос (положил основите на юдео-християнството). Българите от земите на Стара Велика България, дошли на Балкански полуостров в средата на първата и втората половина на II хилядолетие н.е., които са последователи на бог Тангра, са наречени от римляните и граите (гърците) езичници. Обективните природно-исторически условия на живот са оказвали влияние върху светогледния модел на различните клонове на българския народ, живели в различни земи и предели на Планетата Земя.

Извън космологичните представи и генеалогични легенди, при внимателно използване на фолклорни и етнографски материали, има основание да се предполага наличие на различни божества в древните българи (т.нар. неоснователно прабългари). Емпирично е доказано, че единственото божество в религията на древните българи (прабългарите) - предци на съвременните българи е Тангра, а у предците на съвременни българи от мисловната общност на траките, бившите мизийци, по-късните дакомизийци, на Балканите е Иисус Дионис. Съществувал е и шаманизъм, обожествяване на Земята, огъня и водата.

Обединяването на двата клона на българския народ в рамките на Дунавска България довежда до внедряване на класически религиозен монотеизъм. Всичко това поражда известните исторически битки между българите привърженици на двата религиозно-митологични модела на развитие още от началото на Новата ера в образуванияте Авитохолова, Ирникова, Кубратова, Волжка и Дунавска България. В Балканите и Волго-Уралието и в Русия, поради различните исторически условия, се налагат като държавни религии съответно християнството и ислямът. Ако религиозният модел на древните българи залага на култа към небето - бог Тангра - то през Новата ера при налагането на християнството, влияейки се от монотеизма на християнския бог, древнобългарските канове считат, че властта се дава на владетеля и определят един господар на небето и един на Земята. За узаконяване по божествен път на канската, по-късно княжеска и царска власт, християнството се утвърждава като единна държавна религия. Религиозно-мирогледната система на българите от древната общност разгледана по-задълбочено, може да се определи като монотеистична, т.е. висш стадий в развитието на религиозната мисъл. Не случайно тя е в основата на т.нар световни религии (християнство, ислям и будизъм). Разбира се, за да достигне до това равнище, българският модел преминава през енотеизъм - еднобожие на отделните племена - и супремотеизма - един главен бог и няколко подчинени нему богове - в земите на Месопотамия и Древен Египет. При тях са налице всички равнища - бог Тангра,

митологизирани герои като полубоговете Авитохол и Ирник, култ към мъртвите и прадедите, почитане на Слънцето, Луната и свещени тотемни животни - вълк, куче, кон, орел, елен и други, одухотворяване на природни обекти - скала, пещери, планини, водни източници и други.

В пантеона на древния български народ на първо място са поставени военните функции, защото запазването на общността е зависело преди всичко от военните успехи, следвани от съзидателната стопанска функция, юридическата (израз на правораздаването от Тангра), справедливостта, владеее съдбите на хората под формата на покровителство, страхопочитание, наказателна и награждаваща функции.

Процесът на монотеизация у древните българи определя поемането от върховното божество на всички главни страни от живота на общността в 4 главни насоки - военна, стопанска, юридическа и религиозна и това са 4 аспекта на социалното съществуване на общността, нейната независимост, развитието на стопанския живот (скотовъдство, земеделие, занаяти, търговия), организиране на социалния живот и позоваване на върховния бог като висша инстанция, покровителстваща народа. Последната е собствено религиозната функция на върховния бог - вярата в него, изразена в различни култови действия.

От древнобългарските племена и народи, както и от другите древни народи, светът се схваща и обяснява с неговите богове, герои и природни стихии заедно с мястото на човека в него. Създаването на света, различните култове и визия за социално устройство също се определят по определен начин. В този смисъл моделът на света е еквивалент на светогледните представи на човека за обкръжаващата го среда. Особено характерни за тези модели са пространствените модели с по-абстрактно недиференцирани характеристики на този модел по хоризонтала и вертикала. Човекът е мярка за нещата и той оформя според собствените си представи усвоения от него свят. Появява се многообразието на цивилизации, които въпреки различните равнища на културно развитие, са еднакви в стремежа си да овладеят света, да увеличат периметъра на усвоеното и да обяснят цялото световно устройство.

В представите на древните, в зависимост от осмислянето на подредения свят с неговите посоки, светът е представян във форма на равноностранен четириъгълник или кръг, което ярко е изразено и в строежите на древните българи по нашите земи - Плиска, Мадара, Преслав.

В ритуалите владетелят е самият бог. Когато владетелят, вожда, кана - жрец (човека) се слива с божеството той се представя като център на света. Това свещенодействие е сходно, когато като център на света се представят и други природни елементи - дърво на света, планина на света, стълба на света, божество, трон. В този ред са изградени хоризонталните и вертикалните модели на света - горният и долният свят, (горният свят - светът на боговете, небето, Тангра, долният свят - светът на мъртвите и центъра на Земята).

Единният модел на света при древните българи е хоризонталният четириъгълник с поранен хоризонтален модел от него - кръгът - извечното жилище юртата и вертикалният модел - триетажността на света - долен, подземен свят, среден - светът на човека и горен - божественият свят, небето.

Характерно за митологичното съзнание на българите е цикличното приемане на времето, идващо от сетивно-конкретното схващане на естествените природни цикли. **При древните българи митологичното време е единството на синхронно и диасинхронно. Смисълът на единството е повторение на извечното, чрез неговото съгласуване с дадена традиция. Върху това разбиране е граден култът към прадедите - култ, появяващ се при всички древни народи. Цикличното време е характерно за архаичната общност, предпоставка за запазване на обичаите, вярванията, устоите на общността и народностния народ, на племенното и народностно самосъзнание. То винаги връща съзнанието към първообраза, като към традиция, дадена от божеството и отклонението от него е „престъпление“ срещу общността. От това специфично разбиране на времето следва и**

отрицателното отношение, липсата на човешката индивидуалност в съвременния смисъл на понятието. Смисълът на общността не били проявите на индивида, а това, което повтаря традицията. **Отделният човек, дори вождът на общността, не е “цел в себе си”, а оръдие на целта, оръдие на традицията, на духа на племенния вожд.** Дори вождът - носителят на божествена сила и мъдрост при неблагоприятно или проява на физически недъг губи своята власт и живота си, какъвто случай има в историята на Първата българска дунавска държава.

Духовната сфера на общностния живот в древността е твърде богата на религиозни култове, като името на извечния бог не било известно на обикновените хора и символично се изобразявало с точка в окръжност и равнобедрен триъгълник. При българите със статут на божества са били алпите, духовете и дивите (самодивите). Под бог те са разбирали небесния свод, каменната планина, обозначаващи от тях като Тангра. Атрибутите му са светлината, огънят, конят, орелът и преди всичко Слънцето. Каменната планина била една мисловна реалност. Тя е наричана от лидийците свещената планина Меру, от синдийците - Самар и Рипа от скитите. Тя е била център на света, където живеят боговете.

Религиозният мироглед на българите бил тясно свързан и с митраизма - религия, господствала в Близкия изток през II - I хил. пр.н.е., според която непознаваемият за човека абсолютен е наречен Бог, представляван от неговите 7 божествени йерархии, които създават и управляват света. Най-високо поставената йерархия била тази на седмото небе.

Някога при българите силно развитият култ към Слънцето е замествал култа към скрития бог Тангра. При това обожествяването на Слънцето (Мар) е било водеща религиозна представа за българите и официална религия в българската държава. Религията на българите, в зависимост от земите, които са обитавали включва различни божества (като Богинята-майка и др.) и с различни имена, (Орфей, Коледа, Тракийският конник и много други).

Още в зората на човешкия разум започва и историята на познанието за Вселената, звездната галактика, за планетите и човека. В Науката все още липсва пълен анализ на писмените доказателства, на резултатите от археологическите, антропологическите, астрономическите и астрологическите постижения, както и оценки на мегалитните строежи, зикурати и пирамиди в различни части на света (на прочутата каменна библиотека в Перу, сочеща 50 млн. години съществуване на човека, на загадъчната Шамбала в Хималаите, на рисунките в пещерата Коновая в Башкортостан от преди 100 хил. години, на разкопките в Козарника край Белоградчик, сочещи поселение на човека от преди 1,6 млн. години и стотици други). Свидетелствата за древни езици, писменост, строителна, астрономична, астрологична и друг вид култура на древните ни предци и досега са загадки за съвременния човек. Познанията на предците за Вселената, Космоса, галактиките, Земята и човека са се формирали според тяхната светогледна система и са били всеобхватни, непосредствени и действени.

Във вечната и безкрайна Вселена, според научните изследвания, съществува само вечно движеща се енергия (материя) и в нея действат закономерности, неподвластни и неразгадаеми от човешкия интелектуален потенциал. **Всичко във Вселената е неравномерно разположено във времето и пространството. Машабите и структурите, макар и необхватни, са подчинени на закона за равновесието и устойчивостта в системите. По-различно е положението с галактиката, Слънчевата система и планета Земя.** С просто човешко око се наблюдава Млечният път, а с астрономични уреди са установени редица базови данни за възникването и състоянието на Слънцето и Слънчевата система и основно за планетата Земя, за Венера, Марс, Уран, Юпитер, Сатурн и Нептун, за Луната. Днес човешките усилия са насочени към усвояване на близкия Космос - зоната от 160 до 480 км от Земята и изучаване възможността за проникване в далечния Космос - зоната, обгръщаща Земята на разстояние приблизително равно на двойното разстояние между Луната и Земята.

Цялостната необхватна и безгранична за съвременния човешки интелектуален потенциал галактическа система е взаимосвързана, а взаимоотношенията на нейните елементи (в т.ч. цивилизациите, човешките общества и човека) са строго закономерни.

Цивилизацията е обществено явление и в по-широк смисъл на думата може да се отнесе към дадено общество, независимо от това дали то е сложно (комплексно) и градоустроено, или просто, племенно. Първите общества във Велика България, Шумер, Египет, Индия и Китай са оставили достатъчно материални следи, които ги определят като древни цивилизации. Пирамидите, Аркаим, останките от Улаг Булгар, Булгар Биляр, Филипополис, добивът на злато и сол край Варна и Поморие, и редица други артефакти, разкриват основните характеристики на древнобългарската култура и цивилизация. Съществуващите градове и уседналост, държавност, класови структури (йерархия), голямо количество произведени блага, металургия, златарство и редица други дейности със специализация на трудовата дейност за човека са ярко доказателство за тази цивилизация. Разкрити са артефакти за допотопна наука във Варненската цивилизация и за строителство на градове, жилища, астрономически центрове. Към тези характеристики на древнобългарската цивилизация от различни предисторически, ранноисторически, антични и ранносредновековни епохи може определено да добавим познанията за корабострелене, наличието на огромни култови сгради, търговия с далечни страни и народи, наличие на монументални произведения на изкуството, писменост, счетоводство, наука (математика, геометрия, астрономия, логика) и редица други характеристики на древната ни култура и цивилизация.

За изучаване и осмисляне на древнобългарската и на други древни човешки цивилизации науката прилага системен, интегриран подход и за осмислянето им се изучават в процеса на тяхното развитие със строго и конкретно отчитане на условията, в които са се развивали. Особено място се отделя и на второстепенните характеристики на всяка цивилизация, на нейната роля и мястото в развитието на обществото.

В процеса на изучаване, анализиране и осмисляне на цивилизацията особено място заемат религиозните и езотеричните светогледни системи и доказателствата от практическата дейност.

Според генетичните, археологически, антропологически и документални доказателства са известни няколко вида цивилизации:

- зародени и развили се самостоятелно и изчезнали в кратки срокове в резултат на природни бедствия и катаклизми (земетресения, потоци, ядрени взривове, удар от космическо тяло, и други бедствия);

- появили се в резултат на намеса отвън (от космическото пространство), развили се под въздействието и влиянието на други подобни, но по неизвестни причини, вече несъществуващи;

- съществуващи в наше време, с частична информация за тях или с хипотетично съществуване - Лемурия, Атлантида, Рама, Египет, Шумер, Китай, Волго-Уралието, Иран, Кавказ, Балканите и редица други места по света, които са били в древни и в отдалечени от нас времена и епохи.

Световни учени положително са оценили неоспоримия значителен български принос в световната цивилизация. Видният английски изследовател Арнолд Тойнби в своята 12-томна история на народите сочи българската цивилизация като една от 21^{-те} цивилизации на света. Световно известният държавник Шарл дьо Гол и министърът на културата на Франция Жак Тубон наричат България люлка на цивилизацията. В днешните български земи цивилизацията е оставила близо 40000 недвижими обекти и над 5,5 млн. движими обекти, съхранени в 226 държавни и общински музеи в стотици частни колекции. В резултат на археологически и строителни разкопки броят им непрекъснато се увеличава.

Древната календарна система, езикът, стопанският живот, науката и културно-историческото наследство на България са с по-силен блясък от най-скъпите брилянти. При сравнение с аналогични обекти от други страни, календарната система, езика, азбуката, имената на българските канове, Мадарския конник, Рилския манастир, и редица други недвижими паметници на българите отрежда по-предно място на българската цивилизация в света. Престижно е мястото на българите в съвременната цивилизация и преди всичко във

вселенознанието и космизацията, в биологичните науки и ДНК-изследванията на генома. **Местното население - българи от 5800г. пр.н.е. е със съществен принос към европейския генофонд. Разкритията на археолозите по днешните български земи доказват, че всъщност началото на Европейската цивилизация е дадено от българите.**

Изследванията на изтъкнатия учен от български произход Ернст Мулдашев от Волго-Уралието разкриват наличие на живот на всички планети - на някои е по-примитивен от нашия земен живот, а на други по-развит. **Писмени паметници от древните мизи и бриги (шумери), показват че на Земята от планетата Нибиру са пристигнали анунаките, за да добиват злато на Земята и да го разпръскват в горните слоеве на атмосферата, за да предотвратят загуба на топлина и да запазят баланса на своята планета, както и за да създадат нов човек със “семе от подивял ариец”. Намерените различни писмени паметници, митове и легенди днес придобиват реални, съдържателни измерения. Съществуват и хипотези за създаването на съвременния човек от пришълци от Сириус, но легендите и митовете все още не са доказателства. Очаква се бурно развиващата се молекулярна генетика и изследването на ДНК и човешкия геном да дадат отговор на подобни въпроси. Все още загадка за човечеството са твърденията на ламите от Тибет, че строителна машина на древните хора е издигала във въздуха и е обработвала планините, прокопавала е тунели, задвижвана от човешката мисъл, т.е. с помощта на торсионната и психична ментална енергия, излъчвана от човека. Днес от изключително значение за съвременната човешка цивилизация е овладяването на Космоса, а това може да се постигне с обединените усилия на цялото човечество. Развитието на микро- и нанотехнологиите, на лазерните системи и наноспътниците са сигурни гаранции, че в недалечно бъдеще ще бъдат осъществени връзки и взаимодействия на човека с извънземните цивилизации.**

Поддържането на баланса “природа - човек - общество” и неговото равновесно развитие в служба на всички земни жители изисква нова светогледна система на човека, човечеството и обществото.

V. Основни принципи, методи, изисквания и характерни черти на светогледната система на XXI век и III^{-то} хилядолетие.

Диктата на парите и стремежът към печалба на всяка цена, изведени в ранг на елемент на „ценностната система на обществото” опустошават духовния мир на човека и насочват натрупването на знания и тяхното приложение единствено в сферата на материалното развитие. В основата на новата светогледна система, моделът за устойчивото развитие на човека и обществото обхваща балансираната устойчива взаимовръзка и обусловеност на материалното и духовното.

В съвременния свят сме свидетели на засилване на духовната нищета и деградацията, на загиване на **обществения морал, на цивилизационна криза, на социална и екологична катастрофа**. Обществото възприема за белег на развитие достиженията на науката, техниката и технологиите, които обслужват предимно частната собственост, паричния капитал, конкуренцията и пазара. Задължително е преодоляването на самоцелното развитие на науката, техниката и технологиите, и обвързването им само с паричния капитал, печалбата и конкуренцията. Новата светогледна система следва да бъде ориентирана към социална справедливост, към опазването на морала в обществото и към развитие на духовността.

Дълбоката трагичност на човечеството - нищета и мизерия, безпрецедентна бедност на преобладаващата част от населението на Земята - произтича от изкривения, еднопосочен, равнинен начин на мислене на политическия елит и властите, които ограбват богатствата и парите за лично облагодетелстване при всички обстоятелства и на всяка цена. Техният девиз е “Нищо човешко не ми е нужно”. Чудовищните престъпления към човешката личност (отнемане на живота и на елементарни условия за съществуването) от съвременните “демократични власти” се прикриват с мними права и свободи каквато е напр. свободата на словото. Всеки опит на отделни индивиди, общности и страни да се противопоставят на притежателите на капитала и властта в съвременния свят е

жестоко наказван, включително с военна сила и чудовищно вмешателство в техния държавен и социалнополитически живот.

В хилядолетното си развитие човечеството е намирало духовна подкрепа и помощ за преодоляване на грешки, заблуди, падение в религиозните модели на светоусещане и ориентация към висш разум. „Върховното знание” и познание е било опазвано под формата на религия и морал и е предавано устно от поколение на поколение. В процеса на предаването на „върховното знание” са участвали малцината посветени в него - жреци духовно и интелектуално издигнати и с висок морал. Те са полагали клетва да опазват знанието, да го ползват само за благо на всички хора и в края на земния си път да го предадат в сигурни ръце. Благодарение на високия морал прилаганите достижения в практиката са осигурявали равновесно развитие на духовната и материалната сфери. Съсловието, носител и пазител на свещеното знание е било наречено Бълг (висок, голям, велик, водещ, пръв, благосклонен), а съсловният род бълг придобива името българи.

Съвременните българи, които са част от общността и живеят във всички части на Земята, пазят дълбоко в паметта си свещената мисия на Бълг, които са били носители на морал, държавност, свобода и социална справедливост и са предавали „свещеното” знание на всички народи от Азия и Европа, Америка и Африка през хилядолетията от тяхното пребиваване и развитие по тези земи.

Общностите на българите по света считат за свой съвременен дълг рязко да променят начина на мислене, морал и поведение и предлагат на ООН, на всички страни по света и на техните правителства да последват техния пример, за да се осигури балансирано материално и духовно развитие на човешкото общество през XXI век и цялото III^{то} хилядолетие.

Своето бъдеще на духовно обединени българи ние виждаме в постепенното преминаване от “държава на духа” към общобългарска общност на духа, в следствие към общобългарска империя на духа, за да можем да изградим и духовно единната общочовешка империя с устойчив растеж и развитие, империя без граници, носител на високи хуманистични, морални и правови норми на поведение и отношение към човека и Вселената, към Майката-Земя и нейните дадености и ресурси. С други думи в основата на Нова светогледна система на общността залагаме модела на устойчив растеж и развитие с преобладаващ приоритет на духовната сфера и на моралните норми и принципи на поведение и дейност в отношението към всеки индивид, всяка страна и всеки народ, към цялото човешко общество, природата, Планетата Земя, биосферата и Вселената, към всяко живо същество.

Да се възроди в автентичен вид българската история и култура, историята и културата на Европа и света, да се запазят културната идентичност, културно-историческото наследство и цивилизационното развитие на обществото и природата е осъзнато изискване към българския и общочовешкия светоглед на съвременните хора и хората от бъдещите поколения.

В човешката практика следва да се изключи каквато и да е възможност, страни и народи, които се чувстват силни във военно и икономическо отношение да извършват посегателства (кражби) на историята, на духовната и материална култура, на приносите на други народи в световната културна съкровищница. Осъзнаването на тази необходимост е осъзнаване на моралния дълг както към създателите на ценностите, така и към бъдещите поколения.

На преден план стои проблемът за истинността и истината, проблем от който зависи не само повишеното самочувствие и чувство за отговорност, но и за взаимоотношението между човешките индивиди, държави, общества и общности. Той е и главна предпоставка за единение и единодействие, за взаимно доверие и сигурност, за културна, духовна и социална сигурност и защитеност, за спазване правата и свободите на граждани и народи. Истината е крайъгълен камък на изграждане на обществото и основополагащо условие за съвременното, точно и в интерес на всички хора по света

решаване на настоящите и бъдещите локални и глобални проблеми на XXI век и на 3-то хилядолетие.

В центъра на светогледа на всички българи и всички народи по света сега се поставя глобалното координиране и регулиране на усилията на човечеството за преодоляване на екосоциоекономическата криза и за осигуряване на по-нататъшното развитие на глобалната система на Вселената. Не случайно цялата световна общност под ръководството на ООН изготвя конкретни целеви програми за развитие, които ще бъдат обект на обсъждане в Рио през м. юни 2012г. За успешното решаване на проблемите на **глобалната система се изисква** глобалните проблеми на човечеството и природата да се разглеждат във взаимна връзка и зависимост с локалните проблеми на отделните подсистеми (на местно, на национално, на регионално и т.н. равнища).

Хилядолетният човешки опит показва, че не винаги онова което е приемливо (оптимално) за отделно взета част от системата е приемливо за системата като цяло и обратно, което се отразява отрицателно на общото равновесие, т.е. за определен период от време глобалното равновесие се съпровожда от локално неравновесие. Постигането на съгласуваност на всички равнища (районно, национално, регионално и глобално) налага необходимостта от координиране на отделните равнища, т.е. глобалният оптимум (глобалното равновесие на социо-икономическата система) следва да се разглежда като резултат от съгласувана оптимизация на отделните равнища (на отделните социо-икономически системи). Много трудно, но наложително трябва да се осъществи мисленето от права на човека към необходимото качествено ново мислене - права на човечеството (от права в национални и блокови договори към права в глобален общочовешки обществен договор и от демокрация, диктувана от поведението на малцинството към обществен консенсус – глобализация) и от “естествени права” към естествени самоограничения. Нужни са хармонизирани усилия на общочовешката интелектуална и научна мисъл и превръщане на това достижения на човешкия разум и мисъл в общочовешка парадигма на устойчиво развитие. **От мислене и действия пост фактум (понастоящем) в XXI век, устойчивото развитие се превръща в своевременно мислене и действия в интерес на оцеляването и развитието на човека и околната среда.**

Вътрешнодържавните отношения и правата на човека са неотменим дълг на всяка страна и всяка общност, на всеки народ. Постигането на глобалната цел следва да се разглежда като средство за решаване на проблемите на всеки човек и всяка държава, т.е. да се изпълни призива на ООН към човечеството “Мисли глобално, действай локално.” Към глобалните проблеми се отнасят и проблемите за растежа на населението, икономическата динамика, културата и измененията в екосферата и геосферата, т.е. които съпътстват действията на глобалната геологична сила - човека.

Светът като цяло има проблем с ускорения растеж на населението, който не е съобразен със стабилното и изпреварващо развитие на световната икономика и култура. У нас, обаче, най-съществена заплаха за устойчиво развитие на Р. България и българите в рамките на българския суверен идва от опасността да изчезне българската нация и народ след хилядолетно съществуване. Рязко спада броя на населението в резултат на неразумно прилагане на “демократични” промени в страната. Извършваните промени не са продиктувани от общностна необходимост, а са според сценария за разграждане на достиженията в областта на материалната култура, което допринесе за последните 22 години българският народ да намалее с 2 млн. души. Освен това, под формата на така наречената „съвременна култура”, се рушат традиционните ни културни традиции, обичаи, норми на морал и поведение. Изходът е възприемане и прилагане на новия модел за развитие на България и българската общност, която е обединена от българските организации по света, членки на Организацията на обединените българи. В основата на модела се предвижда едновременно изграждане и разширяване на мрежата от зони за устойчиво и екоразвитие и стесняване (до пълно премахване) на ноксозоните на територията на страната. Според светогледните схващания на българската общност следва да се осигурят условията и предпоставките за здравословен начин на развитие на природата и обществото, за по-пълноценно използване на лечебните свойства на природата и за

разработването и реализирането на научнообоснована програма за демографски растеж на страната. **Осъществяването на ускорено** културно, социално-икономическо, природно и екосяобразно устойчиво развитие на страната ще осигури необходимия демографски и икономически растеж. Пътят на българите и света към оцеляване и прогрес е път на устойчив растеж.

Сега, в XXI век, проблемът за правата на човека вече е проблем не само на развиващите се, но преди всичко и на развитите страни, където истината за решаването му не е станала реалност, а е само инструмент за необоснован натиск към бедните страни от страна на силните в икономическо и главно във военно отношение страни. Решаването на това противоречие на развитието на света сега става главно жизненонеобходимо поле на действие на ООН.

Преминаването от решаването на правата на човека към правата на цялото човечество е главната стратегическа задача, основополагащ принцип на световната система на XXI век.

Достигането на общочовешкия идеал за мирен, глобален, устойчив растеж и развитие на човечеството е неразривно свързан с коренната промяна на дейността му не за “очовечаване на природата”, а за възстановяване, съхранение и перманентно опазване на природната среда и природните дадености. Като разумен и широкомащабно мислещ мениджър човечеството и народностните общности по света са принудени да ограничават своя базис – земята – тъй като част от нейните ресурси са невъзобновяеми.. Несъобразяването с природни закони и закономерности и нарушаването на равновесното развитие на глобалната общочовешка система тласка човечеството към катастрофални последици с непредвидим край за неговия жизнен път.

Приоритети в духовното развитие на човечеството през XXI век е хуманизацията, (повече хуманност към човека, живото същество, природата, Планетата Земя) и екологизацията на взаимоотношението “природа - човек - общество”. В основата на мирогледната система на човечеството през XXI век е човекът, неговите нематериални нужди и ценности и пряката му връзка с развитието на глобалната система на еко, гео и стратосферата. Правата и задълженията на човека и човечеството са основен фактор на устойчивото развитие на света. За решаването на глобалните проблеми на човечеството са необходими трайни и последователни, перманентни, интердисциплинарни изследвания, прилагане на комплексно-целеви и системен подход.

Единствената алтернатива на мита за обявяване на желаното за реално е истината при характеризиране на действителното състояние на процесите и явленията, истината за пътищата на развитие на човечеството и света.

VI. Стремез на общочовешката дейност за организация и развитие на човешкото общество.

Глобалните последици от човешката дейност, които през последните години достигат необратими, застрашаващи жизнеността на биосферата резултати и в същото време нищожната ефективност на мерките, които се вземат за намаляване антропогенното въздействие върху природата, доведоха човека до необходимостта да се освободи от антропоцентричната парадигма. Възникна необходимостта от преосмисляне на основните принципи на съвременната наука, оформящи потребителския мироглед на човека. Стана наложително да се доближим до природата, разбрана като планетата Земя и нейната биосфера, с която сме обвързани в органична симбиоза, все по-осезателно осъзнаваме, че всеки един човек, вътре в себе си неосъзнато е управляван от нея. Възникна необходимостта от обобщени познания за еволюцията на нашата планета като единно космическо, геологическо, биогенно и антропогенно тяло.

Според Вернадский преходът от биосфера към ноосфера, в който стихийните взаимоотношения между живите и неживите компоненти на земята ще постигнат значително устойчиво развитие, основано на разума, е закономерен процес. Човешкият разум вече не защитава тесногърдо единствено човешките интереси, а влиза в ролята на средство за

опазване на всички форми на живот, на цялата природа, което ще гарантира и самото оцеляване на човешкия род.

Стратегическа цел на съвременното общество е формирането на свободни, мирни, хуманни, правдолюбиви, високо образовани граждани на планетата, граждани на свободния дух, граждани които да създадат планетарна общочовешка империя на духа и широкообхватно общество на разума, свободата и равноправието на всички земни жители. Решаването на **общочовешките проблеми да се осъществява от човешката научна мисъл.**

Целенасоченото претворяване на човешката творческа енергия като продукт на здравия човешки разум в целенасочено логическо и широкомащабно мислене и дейност е сигурна гаранция за издигане на културното и духовно равнище на обществото.

По пътя на издигане на научно образователното равнище на членовете на обществото е необходимо да оценяваме следните реалности:

- реалност в областта на човешкия живот и на природните явления на геосферата на Планетата Земя;

- микроскопическата реалност на атомните явления и живота на микроорганизмите, невидими с невъоръженото око на човека;

- реалността на космическите простори, в които Слънчевата система и галактиката се губят при ноосферичния образ на планетата.

Ноосферата е понятие, което съдържа в себе си осмислянето на пътищата на развитие на човешкото съзнание, на пространствените параметри, в които човечеството може да оцелее, без да продължава да разрушава природата, търсене на пътища за излизане от кризата, която преживява съвременната цивилизация. Ноосферата не трябва да се разглежда като обективно състояние, а като процес на еволюиране на колективното човешко съзнание. Развитието на ноосферата е свързана единствено с развитието и промяната на самите хора. Физическата еволюция на човешкото съзнание ще достигне до определен момент на експанзия, в който ще се превърне в поредното колективно планетарно ниво на организация на човешкия живот.

За успешно овладяване на пространството на човечеството е нужно целенасочено творческо проявление на човешкия дух, мисъл и разум, за логично, целесъобразно и в интерес на обществото използване на времето. Ползотворното използване на фактора време е съществен и значителен ресурс за повишаване ефективността от цялостната дейност на човечеството - икономическа, социална и духовна. Новият век и хилядолетие са епоха на осъзнатата, научно обоснована идея за единно държавно обединение на цялото човечество- империята на духа. За сега това е кристално чист идеал, който е реално възможен и практически осъществим на базата на духовното единение и чрез еднопосочните действия на всички държави, институции и неправителствени организации от целия свят. Нека не забравяме предупрежденията от древността и от по-ново време :

- “Хората ще загинат от неумението си да използват силите на природата и от незнанието си за истината на света” (мисъл от една египетска пирамида);
- “Хората живеят в биосферата, те са нейна съставна част, но именно те могат да я погубят и да предизвикат гибел на човечеството” (проф. Владимир Вернадски 1928г.)

Пътищата за предотвратяване на тези опасности са духовното единение и осъзната необходимост от предотвратяване на индивидуализма при решаването на общочовешките проблеми. Време е да приемем **Общочовешка харта за правата на човечеството и неговите отговорности за защита живота на Планетата Земя, на всички нейни жители.**

В настоящия момент под ръководството на ООН с хартата следва да се насочи дейността на всички държави, неправителствени организации и граждани по света да преодолеят индивидуалните и националните си различия и да осигурят духовното единение; да се осмислят, научно да се обосноват и създадат необходимите организационни механизми за налагане на единна общочовешка светогледна система на устойчиво развитие, мир, свобода и равноправие.

Създаден с участието на всички народи по света хартата ще се превърне в генерална стратегия на човечеството към нов световен ред и единодействие в научните, културни, икономически, социални и политически сфери на дейност, в документ, съдържащ основополагащите организационни предпоставки за изграждане общочовешка империя на духа (свободен, равноправен, свободолюбив, хуманен и природосъобразен, целенасочен и направляващ), империя на единно бъдещо човешко общество.

Въпросът за единна планова и планомерна дейност за овладяване, защита и оползотворяване на природата и нейните дадености, с цел постигане на определени богатства и за разпределение на същите на основа на съзнанието за необходимост от единство и равнопоставеност на всички хора и народи и единство на ноосферата като права на силната геологична личност - човека, вече е в дневния ред на ООН и цялото човешко общество.

В документите на ООН и всички международни форуми е застъпена идеята за единство и единодействие на цялото население на планетата в интерес на общочовешкото благо. Посочени са и детайлно глобалните проблеми на човечеството, стоящи пред него за решаване през настоящия век и III хилядолетие. Определен е идеалът и хоризонта на развитие на бъдещите човешки поколения, както и пътят към постигане на тази основна необходимост заложен в “Дневен ред XXI век” и редица други международни договори, проекти и документи. В период сме на търсене на конкретните подходи и пътища за решаване на въпроса как човечеството да премине на релсите на устойчив растеж и устойчиво развитие, с каква организация на целокупната си дейност.

Обществото в общочовешката империя на духа е общество приемащо военните и други конфликти в регионален, национален, световен мащаб за неуместни, нежелани и пагубни за своето и на природата развитие. Всякакъв опит за надделяване в междуличностните, междуобщностни, междуетнически, между поколенията, международни, междуверски и други спорове по пътя на силата и войната са неразумен отклик на равнинното еднопосочно мислене на опасни индивиди, групи от хора и народи, начело с техните предводители, владетели и властници.

Ползвайки научни подходи и методи, постижения на специализирани науки като конфликтология, логика и етика и редица други, индивидите, групите, общностите и народите са длъжни да изпълнят изискванията на Световната харта за отговорностите и правата на човечеството за постигане на консенсусни решения в интерес на всички, без войни и насилие.

В настоящия век човекът трябва коренно да промени отношението си към природата, към природната среда и природните ресурси, към общочовешките общопланетарни проблеми на глобалната система, преминавайки от консумативизъм към равновесно балансирано устойчиво развитие и целесъобразно потребление на природни дадености и ресурси в онази степен, в която природата може да ги възстановява и възобновява.

Организацията на обединените българи апелира за своевременното внедряване на модела за зонално устойчиво пространствено-времево развитие на териториите и обществените структури, едновременно с перманентното стесняване (с помощта на човешката мисъл и на научните постижения) сферите на действие на ноксите - вредители на здравето на човешкия, животинския и природния организми.

Човечеството се нуждае от истинското богатство - чистите реки, почва и вода, въздух и биологично разнообразие на живот. Възприемането на интегриран подход към

начина ни на живот и осъществяването на дейността ни налага да превърнем съвременното и бъдещето си от ера на консумацията и удобството в ера на отговорността.

Стратегията на развитие на общностите, народите и човечеството като цяло отчитайки вредните последици от внедряване на досегашния модел на развитие залага на необходимостта наред с финансовата отчетност на бизнес организациите да се включи и екологическа отчетност, като отговорност за начина, по който се употребяват и възстановяват природните ресурси. **Новото човешко общество следва да се гради приоритетно със засилено внимание към своето и на природата управление на местно равнище, а не само отгоре надолу.** Неправителствените институции следва да получат по законов ред повече права и отговорности.

Отговаряйки на тези предизвикателства по различни проблеми на човешкото развитие ООН провежда редица конференции и срещи на върха, като тези за демографския взрив, бедността, климата, еманципацията, градовете, за устойчиво развитие и жилище за всеки, за човешките права и редица други. Конференцията “Рио - 92” определи устойчивото развитие като “развитие, което осигурява нуждите на настъпващото поколение, без да компрометира възможностите на следващите поколения” или “развитие, което гарантира постоянно усъвършенстване на човека и обществото и екологичното равновесие на природата”.

Стратегията на общността на обединените българи залага в основата си изискването към всяка човешка дейност да оставя като краен резултат природата същата или по-богата от момента на започване на въздействието върху нея. Съхраняването на природата е плод на осъзнатата човешка потребност и за целта следва да се внедряват нови, модерни, интелигентни, екосъобразни технологии. За съхраняването и възстановяването на естествените екосистеми, за стабилизиране и подобряване на качеството на околната среда, за намаляване на отпадъците и на вредните вещества във водите, почвата и атмосферата, е необходимо приоритетна задача на всяка организация и общност, на всяка страна и всеки народ по света да бъде пълното рециклиране на отпадъците, внедряването на безотпадни технологии на производството.

Екологично чистите технологии, техният трансфер и внедряване във всички страни е решителният отговор на човешкото общество срещу надвисналите опасности за неговото развитие и бъдеще. Това са технологии по-малко замърсяващи околната среда, консумиращи по-малко ресурси и рециклиращи повече отпадъци. Патентната защита и правата на интелектуалната собственост следва да се стимулират и обезпечават приоритетно финансово, с оглед на ускореното им доставяне до развиващите се страни и общности. **Най-изгодното за обществото е да се внедряват технологиите, които балансират връзките в системата “природа - човек - общество” като се преодоляват пречките, свързани с намаляване на печалбата за определено време на частния капитал.** Организация на обединените българи предлага за целта да бъде изградена специализирана световна организация за интелектуална собственост върху технологиите, гарантиращи устойчиво развитие на човека, обществото и природата и за формиране на ефективни икономически механизми за стимулиране на процеса на тяхното създаване и внедряване .

Обществено значим проблем на човечеството е повишаване качеството на живот, осигуряване правото на труд, ликвидиране на бедността и достигане на по-висок жизнен стандарт. **На срещата на върха “Рио + 20” е наложително да се приемат насоки за пълна ликвидация на бедността, безработицата, осигуряване и гарантиране на жилище, качествено и достъпно образование за всеки земен жител.** Личното време на отделния човек да бъде значително повече, в сравнение с времето за труд, за да може част от личното време да се посвети за физкултура, спорт, туризъм и активна почивка на всеки гражданин на света.

Обществото се нуждае от кадрови състав на високо интелектуално и морално ниво. Отношенията между човека и природата ще се решават главно чрез заместващите по-ефикасно хилядите администратори, полицаи, съдии, прокурори, с повишеното ниво на културата и морала на човека и обществото. Новият светоглед

изисква формиране на по-ефективен граждански екологичен модел и създаване на трайно жизнено утвърждаващи непреходни човешки ценности на изкуството и културата.

За установяване на модел на обществено развитие, гарантиращ преодоляване на вътрешните противоречия и междуособици, като гарант за перманентно устойчиво развитие на държавите и общностите е необходим механизъм на съгласието и разбирателството, наречен от Никола Димков “звезда на съгласието”. Механизмът на съгласието се съдържа в модела на общността на българите по света и ще се приложи на всички равнища - между членовете на общността в държавата суверен (Р. България)), между държавите полусуверен и между отделните организации на българите по целия свят. Това е и основният императив на развитие на общността и нейната организация през второто десетилетие на века, превръщаш се в главен стратегически принцип за устойчивото ни развитие през XXI век.

Всички народностни общности и държави по света през века насочват своите усилия за решаване приоритетно на този проблем - консенсусно приемане на модела на устойчивото ѝ развитие, нейният икономически и социален механизъм и устройствен модел на управление на страните и народите.

За повишаване на икономическата ефективност на общественото производство се налага по-рязка намеса на държавата в икономическото и социално развитие, т.е. необходимост от преминаване към смесена икономика, гарантираща просперитет и устойчиво развитие на човека и обществото. За съчетаване на личните и обществените интереси, за широкото прилагане на публичност и откритост на управлението, включително и за осигуряване на ефективен контрол срещу грабителството и антагонизма се налага собствеността да се трансформира в групова кооперативна собственост. С въвеждане на нужните регулации тази форма на собственост може да предотврати класовата дезинтеграция и да осигури сплотеност и единство на обществото. Общността на българите по света препоръчва груповата кооперативна собственост и принципа на кооперативното движение: “Един за друг и всеки за всички”-основа за бъдещия икономическия прогресивен базис на обществото.

Този тип форма на собственост и кооперацията като форма на икономическа организация на производството може да осигурят базата на устойчивото развитие. Изграждането на кооперации, сдружения, корпорации, обединени като кооперативни общности, заменящи класическите структури, променят рязко модела на управление на производството и разпределението на обществените блага и собственост. Конституциите на всички държави следва да обезпечат равноправие и равнопоставеност на видовете собственост с приоритетно развитие на кооперативната собственост и кооперативните форми на икономическа организация на своите икономики. За целта е необходимо високо ниво на самосъзнание и съпричастност, интелектуално, морално и емоционално развитие на личността. Устойчивото общество по своята същност е открито гражданско общество на основата на републиканска демократична изборна система със силно развито самоуправление. Модел на бъдещето е федериране и регионализъм на обществен и политически консенсус.

Стратегията за устойчиво развитие на страните, общностите и народите следва да отчита системата от национални ценности, цели и приоритети, заложи във всяка национална доктрина. Ценностите, целите и приоритетите ще бъдат координирани от ООН, а количествените параметри ще бъдат съгласувани с действащите международни договори и спогодби между отделните страни и съюзни общности (като напр. Европейската общност). По-нататъшни разработки за модела на обществото на духа и неговото стратегическо развитие обхваща разработена методология за алтернативни сценарии за постигане на целите и приоритетите и процедури за промяната им при необходимост, както и за рисковите фактори, които могат да възпрепятстват изпълнението на тези цели и задачи. Тази методология може да послужи за адекватно продължение на разработките.

Общобългарската доктрина и Конститутивния регламент на Общобългарската

общност и Организацията на обединените българи определили конкретните социални институции и процедури по изпълнението на изискванията на плурализма и демокрацията).

Дефинираният национален идеал, националните общностни цели и тяхното приоритетно ресурсно осигуряване ще се осъществят чрез: система за управление, адекватни на комплексните промени на политиката на устойчиво развитие; система - културен феномен, реализираща се в демократична обществена среда и информационно осигуряване на обществото за развитието и процесите, които го осигуряват, с откритост, публичност и достъпност на информацията. Необходими условия за цялостното развитие на обществото е изборът на конкретни количествени измерители и методология за мониторинг на процесите, както и разработка на методи и модели за управление на интегралните процеси на развитието в мрежа.

Стратегическите цели на Общобългарската общност и Р. България в икономическата, екологическата и социалната сфери са обвързани със изграждане на социално и екологично ефективна икономика, с повишената конкурентоспособност на предприятията, с тяхната гъвкавост и адаптивност към бързо променящата се пазарна конюнктура. Със стратегията се осигурява достоен начин за живот на българите, осигурява се съхраняване и възстановяване на екосистемата, на природната среда, подобрява се качеството на околната среда, намаляват се отпадъците и вредните вещества, във водата, въздуха и почвата; осигурява се увеличаване продължителността на живот на населението и подобряване на здравните грижи, гарантира се социалната осигуреност на народа, рационализират се структурите и мащабите на личното потребление, обезпечават се достъп до образование и медицинска помощ, осигурява се защита на възрастните, инвалидите и други социално уязвими групи от населението.

В перспектива ще се променят обществените акценти на развитие от икономически към еколого-социални и от веществено-материални към духовно нравствени и информационни. По този начин ще се формира общество с нови качествени характеристики на общностите, институциите и организациите му. На първия етап от това развитие като първа стъпка е развитието на ноосферата (сферата на разума) за успешно и в пълен обем решаване на проблема за взаимодействието на обществото и природата.

Общобългарската общност и Р. България ще се развият на базата на международни договорености в рамките на ООН и ЕС, в рамките на общностните и националните интереси с изпълнение на екологичните и природно необходими изисквания и ограничения, на базата на програми за устойчиво развитие в краткосрочен и дългосрочен план.

В социален аспект Общобългарската общност развива стратегията си на основата на принципите на единство и взаимовръзка на социалната сфера с икономиката и околната среда. Принципно важна е политиката на равнопоставеност на всички граждани и общности от общобългарски произход и малцинствените групи и премахване на условията, пораждащи противоречия и конфликти между тях на равнопоставена основа. **В Р. България се очаква възстановяване на баланса на равнопоставеност на правата на българите и малцинствените групи от граждани, нарушен в годините на преход от социализъм към демокрация в полза на малцинствата за сметка на българите.** Сега главното е да се реализират целите за адаптиране на групово активно население към новите реалности, засиленото включване в решаване на социалните приоритети с реализиране елементите на дейността по устойчиво развитие на общността и страната за укрепване на качествено ново равнище връзките с организациите на общността от различни страни в целия свят.

Налага се значително да се увеличат характеристиките на разработваните програми с цел постигане целите на устойчивото развитие в общността и принос за общочовешкото устройство и развитие на принципа на съгласието, равноправието, добросъседство и мир.

Предстои разработване на консенсусна програма за устойчиво развитие на Европа и света - "Звезда на разбирателството" и за устойчивото развитие на Общобългарската общност и на Р. България "Ние, хората на България", чието начало вероятно ще се положи в

дните на провеждане на форума “Рио+20” или в първите дни и месеци след това.

ООБ утвърди рамка на проекта “Ние, хората на България”, на базата на която вече усилено се работи за създаването на самия проект с отчитане в него на социалните промени, природни ресурси и институции, национална идентичност, народностни добродетели, етнология и култура при строго спазване на методологията на науката и светогледната система на българите за устойчиво развитие.

Конкретно отражение приоритетно в тези проекти ще намерят тематиката за дейността на общността и държавата за постигане целите на хилядолетието и дневен ред XXI век особено на реализиране на задачите произтичащи от решенията на срещата на върха “Рио+20”.

VII. Тактика за изпълнение целите и задачите за Общобългарската общност и Р. България, заложенa в Стратегията за устойчиво развитие.

На преден план с цел преодоляване на изоставането на България и други общности на българите извън ще се поставят в настоящият Манифест и целевите планове и програми за реализацията му, преди всичко решенията по обсъдените проекти за развитието на човечеството в Рио през м. юни 2012г.

За целта ще се използват всички възможности за изграждане на световен технологичен център по устойчиво развитие на общобългарската общност за ускорено решаване на посочените проблеми заедно с Международна академия по българознание, иновации и култура по отношение на изграждане на ноосферизъм (общество на разума, творческата, широкомащабна човешка мисъл) както и на активизиране на Общобългарския народен университет “Г. С. Раковски” за реализация на целево обучение по устойчиво развитие чрез самоподготовка, дистанционно и други форми на обучение, включително и на образование на широки слоеве от общността и гражданите на страните с по-големи общности, организации и групи от население с българско население

Тези структурни и самостоятелни звена на ООБ с помощта и на културно-информационни центрове на българите в чужбина, ще осъществяват под непосредствената помощ на Изпълнителния съвет (правителството на Общобългарската общност). и цялостната практико-приложна дейност по реализиране, координацията на взаимодействието и сътрудничеството с други малцинствени групи, страни и народи в държавите с групи и общности от българско население с български произход и всички други държави, държавни институции и неправителствени органи и организации членуващи в ЕС и ООН и техните структурни звена по проблемите на общочовешкото развитие.

Общността на обединените българи от цял свят приема като неделима част от настоящия Манифест основни принципи и насоки за мирно развитие на общността и държавата България и комплексна целева програма за развитието ни до 2020 - 2030 г. като глобални партньори на Общочовешката империя на духа и устойчивото развитие.

Обръщаме се към ООН и ЕС с тежестта на повече от 50 млн. граждани на света с български произход (по данни на ЮНЕСКО от 1989 г.) и хилядолетна културно-историческа идентичност, история, държавност и цивилизация, за залагане необходимите мерки по изграждане консенсусен проект на ООН и ЕС за развитие на обществото на бъдещото човечество и човека и с възможност за възстановяване на природната среда, биосфера.

Нека заедно съхраним и доизградим нашия общ дом Планетата Земя с ноосферно (на разума) човешко общество, готово да овладее стратосферата - космическо пространство, без замърсявания и нанасяне на щети в интерес на задоволяването на нематериалните блага и културни ценности, както и материални изгоди на всички земни жители на базата на равноправно сътрудничество и грижа за бъдещите човешки поколения и Вселената и преди всичко природата на Майката Земя.

Стратегията и тактиката за изграждане на общество на бъдещето - империя на

духа и устойчивото развитие е основополагащ принцип в цялостната настояща и бъдеща дейност на Организация на обединените българи и същност, работещи в интерес на своята общност и граждани и на всички държави и народи по света в рамките на ООН и ЕС.

Нашата Планета Земя, природа и природни ресурси, общество и бъдеще, са общи и неминуемо по всеобщите общочовешки закони, на базата на ускорено развитие на науката, съвременните технологии и задълженията и правата им за изграждане на общество на бъдещето е приоритетна наша задача и за всички нас - хората.

Партньорството, мирът, демокрацията, свободата и съгласието, са по неизбежност и необходимост и ще бъдат нашата общопланетарна Звезда на разбирателството и съгласието по общия ни път към вечността.

Общобългарска общност

II-ри конгрес - 22 март 2012 г.

Организация на обединените българи

гр. София - Р. България